

com les vies de comunicació? Oblideu l'intent, ben recent, per cert, de volguer comprar l'influència d'un ferm i llealíssim amic nostre, oferint-li una credencial?...

Permeteu-me, doncs, que us diga que aquest procedir no està pas d'acord amb el vostre mesurat article, i per això al començament d'aquest, dic, i ara repeteixo, que sento certa desconfiança envers el procedir que pregoneu.

Tant-debó que aquesta concepció meva hagués d'ésser rectificada; ho desitjo per al bé de tots. Si així no és, i, apesar de tot, nosaltres procedirem sempre amb respecte absolut a la Llei; però si nostres adversaris s'empenyessin en burlar-la, fent cas omís de la voluntat del cos electoral, la responsabilitat de nostra política, l'amor al districte i a nostra pròpia estimació, ens recordaria que els ciutadans tenen obligació d'anar a cercar justícia, quan els fassi falta; però que quan no's troba, s'imposa, sigui com sigui.

Que la rebel·lia és santa, quan la causa és justa.

FRANCISCO X. FLAQUER JUVANY
Diputat de la Mancomunitat de Catalunya

Eficacia de una ofensiva

La Prensa nacionalista de los diversos matices que aquí se publica comenta en sentido burlón los artículos que en diversos periódicos madrileños se vienen publicando a propósito de la nueva etapa de estridencias separatistas, prólogo obligado de todas las campañas electorales.

Ya era hora de que la Prensa de la capital de la Monarquía depusiera su indiferencia por los asuntos que afectan a la integridad de la Patria. La virtualidad de tan patriótica actitud la demuestra el hecho evidente e indiscutible de la división honda que se ha dibujado en el campo nacionalista.

Mientras los separatistas, que pregonan la licitud de sus doctrinas disolventes, arremeten contra lo que llaman el regionalismo auténtico, fildándolo de antinacionalista, porque pretenden hacer compatible la grandeza de Cataluña con la grandeza de España, los elementos afectos a la política que dirige Cambó, lejos de secundar esas actitudes estridentes, se limitan a dar la callada por respuesta a las acusaciones de los separatistas y a atribuir a una maniobra del Sr. Cierva los artículos de periódicos tan distanciados ideológicamente como «A. B. C.», «La Libertad», «El Imparcial», «La Correspondencia de España», «Informaciones», «El Mundo», «El Sol» y «La Epoca».

La prudente actitud de Cambó y sus amigos ante el doble dilema que se les ha planteado desde Madrid y desde Barcelona, pugna ostensiblemente con las campañas realizadas en otros tiempos por aquellos elementos en momentos decisivos para su partido.

La plenitud de dominio adquirido por la Lliga Regionalista en estos últimos años, al amparo de las situaciones excepcionales por que atravesaba Barcelona, ha sido el fulminante que ha hecho estallar, descomponiéndola, esa máquina infernal elaborada con fines utilitarios, que ha sido, y todavía es, a pesar de haberse iniciado su descomposición, el crisol donde se funden todos los movimientos encaminados, no a la consecución de un ideal, sino a satisfacer bajos móviles e inconfesables apetitos, aunque para ello se haya de sacrificar lo que debe ser más sagrado para los hombres: la Patria.

El equívoco que ha sostenido Cambó barajando a su antojo y según la conveniencia del momento los epítetos de regionalista y nacionalista, era expuesto a las situaciones más difíciles. Así, ahora resulta que creada por él lo que podríamos llamar una izquierda nacionalista atenta, como la propia «Lliga», a fines electorales, ambas fuerzas, positivas o ficticias, han de hallarse necesariamente enfrente porque de lo contrario la ficción de la nueva fuerza surgida enfrente de la ductilidad de la «Lliga», quedaría al descubierto. Nosotros, que calificamos de «escisión tremebunda» la que se produjo para los efectos ideológicos —ya que en los materiales continúan estrechamente unidos—, no titubeamos en vaticinar, para muy pronto, el descubrimiento total de la farsa, porque no somos de aquellos que pueden creer en la sinceridad de los ataques que se dirigen, por ejemplo, a Bertrán y Musitu cuando se deja de discutir a Cambó.

La farsa de esa política la pone de manifiesto el silencio vergonzante de quienes, queriendo pasar por políticos solventes, desencadenan, imprudentemente, conflictos que afectan por igual a la integridad de la Patria y a la seriedad intangible, para los creyentes, de la Iglesia. Cuando se desencadenan, por efecto de maniobras de partido, conflictos de esta naturaleza, los gestores de aquéllos tienen el deber de hablar claro, no hurtando a la opinión el juicio que les merecen los actos realizados a propósito de dichos conflictos por entidades como la Mancomunidad y como la grotesca «Unión Jurídica Catalana», en la que una influencia tan directa ejercen. ¿Es que ese silencio lo ha impuesto, con su actitud, un importantísimo sector de la Prensa madrileña, interpretando el sentir de la gran masa española? Esa es la creencia que en general aquí se tiene de la división, que estos días aparece acentuada, entre los intransigentes separatistas y los fildados de «humildísimos regionalistas auténticos».

ANGEL PRUNEDA

L'Ajuntament de Granollers ha estat embargat per no haver pagat contingent provincial en quantitat de 45.212'43 pessetes.

L'Ajuntament de Vilanova i Geltrú devia, en aquella data, i per igual concepte, la fradera de 567.547'18 pessetes i no tenim notícia de cap mida extrema.

Mentre el districte de Granollers el representa En Francisco Torras Villà, qui en tot moment ha combatut la política eixorca i disbauxes administratives portades a cap pels cacics que governen la Mancomunitat, el districte de Vilanova i Geltrú està sotmès al jou caciquista d'en Josep Bertrán i Musitu, ex ministre de Gràcia i Justícia, i prohò de la Lliga Regionalista

Malvats!!

Segueixen la sèrie d'atropells comesos pels lliguers d'aquest districte, en la seguretat que l'influència dels seus representants, empeltats sempre en les altes representacions de l'Estat, els dona.

La dèria malvada d'aquets mals catalans, no se sent satisfeta més que quan poden atropellar la sagrada independència ciutadana, important-los ben poc els remordiments de consciència, (si és que en tenen), davant de poder aconseguir ço que pretenen.

Prompte es farà interminable la llista d'horroros d'aquesta etapa, i res els atura. Com a famolencs es tiren damunt qui s'atreveix a no sucumbir a les seves exigències. I pensar que tot això que ara succeeix és una continuació dels procediments posats en pràctica des del mateix moment en que varen començar a actuar en la política d'aquest districte!

L'actor de la malifeta que avui hem de posar en coneixement de nostres llegidors, és el propietari de Bigas, don Pere Pineda, director del setmanari «Gent d'ara».

Vegi's si el cas és digne del despreci general.

El senyor Pineda, el dia de Sant Esteve, en el moment en que els seus parcers de Bigas anaren a sa casa a satisfer l'import de l'arrendament, va despedir a nostres estimats amics don Celestí Griera i don Gaietà Prim, dient-los: «Quedeu despedits; però si en les eleccions de diputats voteu la candidatura que jo us donaré, us permetré continuar conresant les terres».

De manera, que a uns honrats electors, que en ús del seu perfecte dret, quan arriba l'hora d'emetre el sufragi ho fan en la forma que els dicta la consciència, s'els castiga deixant-los sense manera de guanyar-se la vida, honoradament, treballant, i pagant lo estipulat, exposant-los a veure les seves llars desolades per la misèria.

Malvats! Malvats!... I després voleu sentir (hipòcrites!), plaça de redemptors, tenint l'ànima més negra que una xemeneia, desitjosa només de satisfer, sia com sia, les ànsies de vostres migrats instints!..

I és aquesta l'idealitat que brindeu al poble, com a prova de la bondat de vostres idees? Si no en teniu ni n'heu tingut mai, d'idees! Si aquestes no hi caben dintre dels vostres cervells migrats!..

Pobres de nosaltres si no tinguessim la força de la nostra organització! El qui no us prestés vasallatge, hauria d'emigrar del districte.

Quin concepte en teniu de l'honradesa política? Quin respecte us mereix l'home honrat i digne que treballant fa la seva via i cuida atent la terra; i pagant puntualment, assoleix, a costa de tantes dificultats, els cabals necessaris per a son sosteniment?...

Vostre marxa despietada, atropelladora, de bogeria caciquista; sense entranyes; sense consideració de cap mena, per ella sola excusa nostra existència política. Els atropells mai han obert pas a les idees, ans al contrari, santifiquen els perseguits.

Aneu fent, doncs, que de tot va prenent nota el poble, i ja arribarà, si Déu ho vol, el dia de vostra expiació!..

Malvats! Malvats!! Sempre malvats!!!

